

Oręż samurajów – łuk.

Yumi ya - słowo łuk i strzała, były równoważne słowu wojna, a określenie łucznik określało żołnierza.

Łuki były przekazywane z pokolenia na pokolenie, a w prywatnych zbrojowniach przechowywano je owinięte w jedwabną tkaninę lub w skórzanych pokrowcach. Ich kolor pozwalał na określenie przynależności klanowej. Klan Taira używał pokrowców czerwonych, klan Minamoto zielonych. W boju używano wyłącznie pokrowców białych.

Najbardziej prymitywny łuk był wykonany z gałęzi azusa, mayami i keyaki. Zdzierając warstwę z grzbietu ramienia łuku i naklejając na to miejsce bambusowy pas, łuk uczyniono bardziej elastycznym i mocnym. Oklejano jego ramienia z dwóch stron prętami bambusowymi, tworząc kompozyt. Ulepszając konstrukcję i jego właściwości wzmacniano je trzcina, którą związywano w sznurek i dopiero potem okręcano tym materiałem ramię łuku.

Łuk bojowy przekraczał dwa metry długości. Wykonany był z bambusu i innych gatunków drewna, obwiązywano go opaskami z łyka na całej długości w celu wzmocnienia i aby zapobiec rozwarstwieniu. Całość pokrywano czarną lub czerwoną laką, miejsce do trzymania owijano rzemieniem. Do celów treningowych stosowano łuk krótki.

Długość łuku wahała się od 180 do 250 cm. Łuk typu shigeto był asymetryczny, posiadał 36 skrętów sznurka trzcinowego powyżej majdanu i 28 skrętów poniżej. Teoretycznie łuk tego typu powinien być pokryty warstwą laki, a cięciwa nie powinna być biała. W okresie Sengoku łuk skrócono do 190 cm.

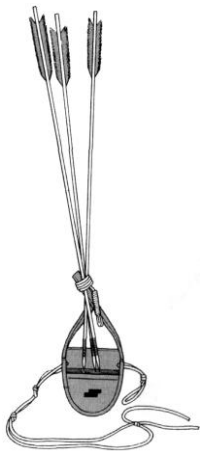
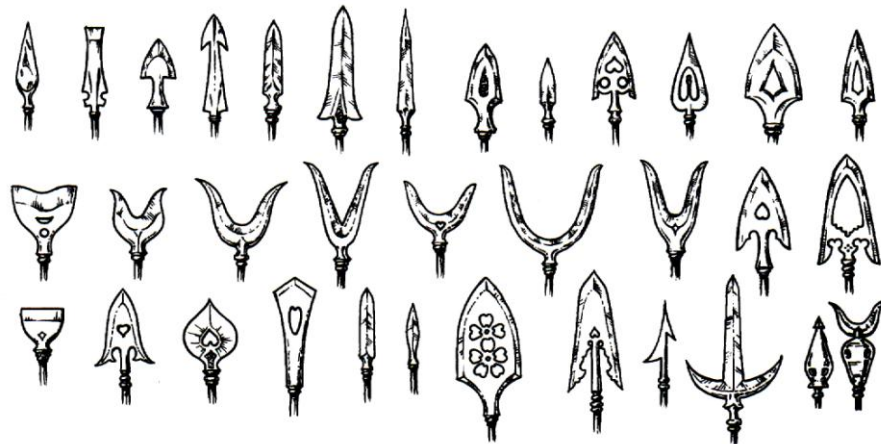
Łuki kompozytowe były wykonywane z kilku warstw drewna i bambusa sklejonych razem, z takich łuków było można strzelać na odległość 130 m w linii prostej.

Praktyczny zasięg z łuku, gdy strzelano z konia, wynosił od 10 do 15 m. Całkowicie okryty zbroją samuraj mógł zostać zabity tylko wtedy, gdy strzała trafiła go w twarz lub niechronioną zbroją część tułowia.

Strzały miały różne kształty i formy. Na końcu strzały znajdowały się cztery długie pióra stabilizujące jej lot. Drewno brzechwy było drażone tak, że w czasie lotu strzała wydawała gwizd płoszący konie i deprymujący przeciwnika. Drewno strzały było nie zdobione z wyjątkiem jednej, która pozostawała cały czas w kołczanie i którą oznaczano znakiem **mon**.

Długość strzał określano za pomocą szerokości pięści i palców. Najdłuższe miały dł. 23 pięści i 3 palców, przeciętne dł. 12 pięści. Strzały posiadały 3 lub 4 lotki.

Groty były różne, w zależności od przeznaczenia.

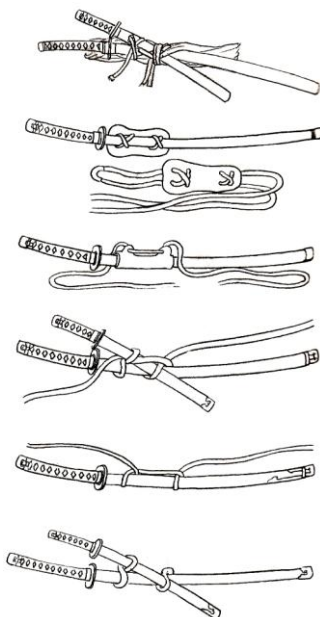

Cięciwy pierwotnie wykonywano z rośliny karamushi lub ramie, a potem z konopi. Samuraje nosili przy sobie zapasowe cięciwy, które zwisały z ich lewego biodra. Cięciw pokrytych lakiem używano wyłącznie z łukiem pokrytym lakiem.

Kołczany na strzały, typ ebira przypominał otwarte pudło, typ yazutsu był kształtu wydłużonej tulei z jedwabiu.

Oręż samurajów - miecz.

Kilka sposobów zamocowania miecza do szarfy.

KATANA

TACHI

Japońscy płatnerze udoskonali sposób wykuwania klingi, dzięki czemu ostrze tnące stało się ostro, ale nie kruche. Na rdzeń klingi wykonany z miękkiego żelaza nakładano na brzegach warstwę twardego żelaza, po czym wielokrotnie podgrzewając, wykuwając, zawijając i hartując warstwy stali otrzymano klingę, której ostrze tnące przewyższało swą ostrością współczesne ostrza wykonane z wysokogatunkowej stali. Jednocześnie klinga była elastyczna. W trakcie zadawania ciosu miecz poddawał się i uginał, a nie pękał lub roztrzaskiwał. Wielokrotne zawijanie i wykuwanie warstw stali powodowało, że na wypolerowanej powierzchni klingi powstawały piękne, niepowtarzalne wzory. Najlepsze miecze otaczano wielką czcią i przekazywano z ojca na syna przez setki lat.

Tachi - miały tylko jedno ostrze tnące, poczynając od rękojeści lekko zakrzywione, spowodowane iż samuraje zaczęli walczyć, trzymając miecz oburącz, cios zadany tak trzymany mieczem był silniejszy. Pochwy do nich wykonywano z drewna powlekanego laką lub pokrywanego skórą. Posiadały one okucia służące do przymocowania tachi u boku zbroi. Noszony ostrzem ku dołowi.

Tsurugi - wzorowane na mieczach chińskich, miały prostą klingę z ostrzami tnącymi po obu jej stronach.

Katana - głównię miecza skrócono do ok. 70 cm i zaczęto go nosić w gładkiej pochwie, wsunięty za pas ostrzem do góry.

Nodachi - miecz bitewny, duży miecz, był wyższy od wzrostu samuraja i pozwalał zadawać śmiertelne ciosy w pojedynkach. Oczywiście samuraj sam nie mógł wydobyć takiego miecza z pochwy i dlatego sługa nosił go za swoim panem i pomagał przy wyciągnięciu.

Oreż samurajów – broń drzewcowa.

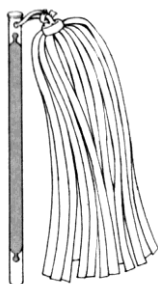

Yari jutsu.

Włócznia, najpopularniejszy jej typ, *hira-sankaku-yari* posiadał drzewce od 2,5 do 5 m i grot o dł. od 10 do 50 cm o przekroju trójkąta równoramiennego. Krawędzie grotu były ostre, tak że obok głównej techniki dźgnięć można było wykonywać nią cięcia.

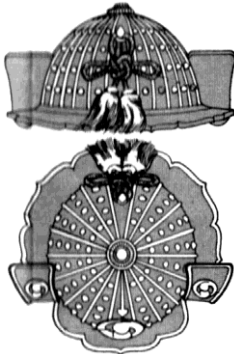
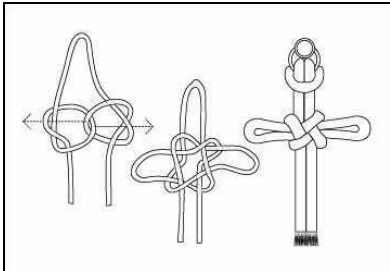

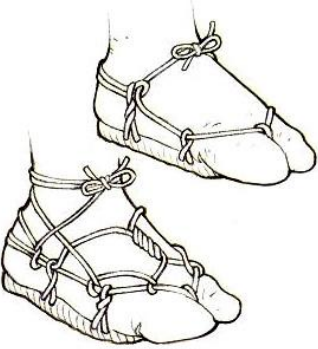
Magari-yari włócznia z ostrzem w kształcie krzyża.

Wiele włóczni yari posiadało pochwy na groty.

Batuta (pałeczka) władzy, każdy pas składał się z kilku grubości japońskiego papieru sklejonych razem. Rękojeść lakierowana na czarno, po obu stronach metalowe końcówki. Rozkazy były wydawane batutą, a nie głosem, machając wydobywał się charakterystyczny dźwięk „strzał”. Tak padały rozkazy w czasie wyprawy w nocy.

Oreż samurajów – elementy ubrania.

	<p>Gwizdek, stosowany w rodzaju sygnalizowania, wskazywania siebie w terenie.</p>	
	<p>Ozdobny warkocz, w erze Edo (czysty niebieski lakier). Czubek, herby, pasy i brzegi były pozłacane.</p> <p>Węzeł agemaki, element ozdobny. Jego centralnym punktem jest węzeł uformowany w kwadrat, pętle odchodzące na boki, końce sznura skierowane ku dołowi, zakończone dużymi pomponami.</p> <p>Metodę wiązania węzłów agemaki zwano „skrzydłami ważki”.</p> 	
		<p>Sandały, sposób wiązania sznurkiem.</p> <p>Skarpety tabi jednokolorowe lub we wzory.</p>
<p>Kote – naręczaki. Uwierane przez wojowników proste rękawy bojowe służyły przede wszystkim do przytrzymywania rękawów szaty, aby podczas strzelania z łuku nie wplątywała się w nie cięciwa. Początkowo ubierano je tylko na lewą rękę, później na obie, a miało to chronić przed gradem strzał i ostrzem miecza. Wczesne modele naręczaków były robione z tkaniny na którą naszywano pokryte laką żelazne płytki. Od wewnętrznej strony rękaw był sznurowany, aby można go było dopasować do noszonej pod spodem odzieży.</p>		

Inny rodzaj naręczaka, był wykonany z plecionki kolczej z wplecionymi metalowymi płytkami, których liczba, kształty i wielkość znacznie się różniły. Rolę nałokietników pełniły małe płytki ozdobne.

Rękawice, stosowano dla ochrony dłoni i ew. palców, były one ściśle powiązane z naręczakiem. Utrzymywały się w odpowiednim miejscu za pomocą pętli ze sznura lub tasiemki przeciąganej przez miejsca zamocowania plecionki kolczej do płytek i trzymające się na środkowym palcu i kciuku. Dodatkowy sznur zapinany tuż nad nadgarstkiem zapobiegał osuwaniu się rękawa na dłoń. Pod płytkami noszono czasem rękawice, chroniły one dłoń przed zimnem i zapewniały pewniejszy chwyt rękojeści miecza.

Suneate - nagolenniki, zadaniem ich była ochrona podudzia, a późniejsze konstrukcje zapewniały również osłonę kolan. Robiono je z trzech połączonych ze sobą metalowych lub skórzanych płytek od środka wyściełanych materiałem zapobiegającym otarciom. Wiązano je sznurami z tyłu łydki. Łubki najczęściej wypukłe profilowane, prostokątne płytki, aby zwiększyć ich wytrzymałość mechaniczną, łączono ogniwkami drucianymi lub fragmentami plecionki kolczej. Płytki po wewnętrznej stronie podudzia były krótsze, sięgały tylko do połowy łydki, a dolną część zastąpiono skórzaną łatką, zapobiegającą niszczeniu rzemieni strzemion i popręgu. Nakolanki były wykonane z małych sześciokątnych płytek pikowanych pomiędzy warstwami skóry lub tkaniny.

Kabuto – hełm, główną część stanowił dzwon, charakteryzował się budową wielopłytkową, płytki łączono nitami, których łby pozostawały wyraźnie wyeksponowane. Do podstawy dzwonu nitowano blachę kształtującą dolną krawędź dzwonu, była ona przedłużona i wygięta pod kątem prostym na zewnątrz, zwykle dekorowana herbami właściciela hełmu. Na szczycie znajdował się otwór, wykańczany ozdobnym pozłacanym pierścieniem. Z przodu kabuto znajdował się doczepiany klejnot w postaci znaku herbowego.